सर्गः १६ तदर्हसीमां वसतिं विहृज्य मामभ्युपेतुं कुल राजधानीं। हित्वा तनुं कारणमानुषीं तां यथा गुरुस्ते परमात्ममूर्तिं॥ २२॥ तथेति तस्याः प्रणयं प्रतीतः प्रत्यग्रहीत् प्राग्रहरोरघूणाम्। पूरप्यभिव्यक्तमुखप्रसादा शरीरबन्धेन तिरो बभूव॥ २३॥

तदिति। तत् तस्मात् कारणात् इमां वसतिं कुशावतीं विहृज्य त्यक्त्वा कुलस्य राजधानीं मामभ्युपेतुं प्राप्तुमर्हसि युज्यसे कः कामिव ते तव गुरुः पिता रामस्तां प्रसिद्धां कारणे नमानुषीं मनुष्यसम्बन्धिनीं तनुं मूर्तिं हित्वा त्यक्त्वा परमात्मनो विष्णोर्मूर्त्तिं यथा इव॥ २२॥ तथेति। प्रतीतः प्रसिद्धो रघूणां प्राग्रहरः श्रेष्ठस्तथेति तस्या अयोध्यायाः प्रणयं स्नेहं प्रत्यग्रहीत् स्वीचकार पूरयोध्यापि इष्टलाभात् अभिव्यक्तः प्रकटोमुखस्य प्रसादो यस्याः सा सती शरीरस्य बन्धेन योगेन करणेन तिरोबभूव अन्तर्हिता॥ २३॥